

בור מאחורי האוזן

עוד מעט יש לי בור מאחורי האוזן, מרוב זה שאני כל הזמן מגרד שם וחושב איזה הבדלים יש כבר בין שימי-עון פרס ויצחק רבין שהם כל הזמן רבים ככה.

שניהם בעד חוסיין בגדה? שניהם. שניהם בעד האמריקאים וגדד הרוסיים? שניהם. שניהם נגד מדינה פלסטינית? שניהם. שניהם סוציאליסטים גדולים? שניהם. שניהם אנשים מאוד-מאוד יש-רים? שניהם. שניהם מקבלים דולרים בעד נאומים ומאמרים? שניהם. שניהם גרים ברמת-אביב? שניהם. שניהם נשוי-אים באושר? שניהם. שניהם רוצים להיות ראש-ממשלה? שניהם.

אז מה כבר ההבדל? שרביץ חושב שלכל דבר יש שלוש סיבות עיקריות, ושימעון פרס חושב שלכל דבר יש ארבע סיבות עיקריות? או אולי זה שרביץ חושב שיש שלוש עקרונות החייבים להנחות את מדיניות ישראל ופרס חושב שיש לא פחות מארבעה עקרונות כאלה? או אולי זה שרביץ יש מוח אנליטי ולשימעון פרס מוח סינטטי? או זה שקודם פרס חתר תחת רבין ועכשיו רבין חותר תחת פרס? או בכלל זה שרביץ שמו יצחק ושימעון שמו פרס? אז זאת כבר סיבה לריב ככה?

אני בכלל לא רוצה לחשוב מה יכול לקרות אצלי מאחורי האוזן אם אנסה למצוא את ההבדלים בין רבין ופרס, שניהם בחד מצד אחד, ובין וייצמן, ידן, רובינשטיין או קארטר, כל אחד לחוד מצד שני, חוץ מהעניין של רמת-אביב וזה שידן לא נשוי באושר, אלא אלמן בכלל.

קיש-קיש-קיש קיש-קיש-שון

אני לא יודע אם זה שיגעון אצלי, או סתם בגלל המצב, אבל בזמן האחרון כל פעם שאני עובר ליד כפתור של מכונה שעושה רעש, אני לוחץ ויוצא רעש.

אז זהו, מה שקורה בזמן האחרון עם הרדיו והטלוויזיה שאני לוחץ להם בכפתור, שיוצא מהם רעש נעים במיוחד. אמרו לי החברים: הרעש הזה זה קישון. אני בטוח שבגרמניה כבר עובד דים על מיקסר, שיעשה כזה רעש נעים. פותח „שיחה בשניים“: קישון. פותח מוג'ה-האוויר: קישון. פותח נסיעת „הבית-מה“ לגרמניה: קישון. פותח „שעה טובה“ קישון. לפעמים כבר נדמה לי שהציפוף של החדשות הולך ככה: קיש, קיש, קיש, קיש, קיש, קיש — שון.

אולי אני תמים ולא מגלה לאף אחד את אמריקה, אבל בא לי הרעיון שאיכ-שהו זה שטומי לפיד הוא מנכ"ל רשות-השידור, זה מה שעוזר לשמיעה רצופה של קישון. לא שאיכפת לי, אבל תתארו לעצמכם שכל פעם שממנים משהו למנכ"ל נתחיל לשמוע כל-כך הרבה את החברים שלו? אז עם טומי עוד יצאנו בנס, כי הוא כנראה לא טי-פוס מייודע-ימה, ויש לו רק חבר אחד. אבל מה יקרה, נניח, אם יימנו אותי למנכ"ל? אתם יודעים כמה חברים יש לי? ממש כמו זבל! ותאמינו לי, אלה, תשימו להם מיקרופון, וזה הסוף!

קלף סביב

פרס מחכה לקרף סביב

שבדרך-כלל כשאתה מחכה לקלף סביב, מישהו כבר ירד, עוד אחד מחכה בדיוק כמוך לקלף סביב, ועוד אחד נשאר עם שלושה קלפים ביד, וקרוב לניצחון, והאחרון אפשר לתפוס אותו יפה עם כל היד.

קלף סביב, זה בדיוק המצב של שימי-עון פרס עכשיו. כבר שלושה סיבובים הוא מחכה לקלף סביב, והקלף לא מגיע. איזה עצבים! ישר מולו יושב יצחק רבין, שגם הוא מחכה ל„האנט“, בגין נשאר עם שלושה קלפים, והוא אריסטו גומר, עזר כבר ירד כימעט עם כל הקלפים, והשחקן החמישי, זה שיושב עם כל הקלפים ביד ואין לו ירידה, זה אנחנו, העם.

אם לא יבוא לנו איזה ג'וקר, שום דבר לא יעזור לנו. אחד מהם יגמור עלינו!

אני עוד לא בגיל בשביל לשבת ולשחק רמי כל יום שישי על המירפסת. אז הצבא נותן לי הזדמנות להתאמן בזה ביתיים חודש בשנה, במילואים.

אני לא יודע מה בדיוק עושים במקור מות אחרים במילואים, אבל בחיל-השיר-יון מוקדשים המילואים למישחק הרמי.

רמי זה מישחק-קלפים עממי, שמת-אים לכל דביל. כל אחד מהמתתפים מקבל, אם אין רמאויות, ארבעה-עשר קלפים פחות או יותר (רצוי בדיוק), ובתורו הוא זורק מה שמיותר ולוקח מה שצריך בשביל להרכיב סדרות. מי שמצליח לסדר ראשון את כל הקלפים שלו בסדרות, הוא המנצח. לא כמו בכדורגל, למנצח דווקא מורידים נקודות, ולמפסידים מוסיפים נקודות. כמה שיש לך יותר נקודות אתה משלם יותר, וזה בדיוק הפוך מהשיטה של השיכון לזוגות צעירים.

רמי זה מישחק שמשחקים בשפת האי-דיש. „פריש“, שזה באדיש „החדש“, פירשו הצעה לחלוקה חוזרת של ה-קלפים. „האנט“, שפירושו באדיש „יד“, אומר שהמנצח ניצח במכה אחת, זאת אומרת, בלי להוריד לפני זה קלפים לשולחן (את הנקודה הזאת אין לי כוח להסביר).

לכל שחקן-רמי ידוע המצב שהוא מת להרביץ אותה בהאנט, וככה להכפיל לאויבים את ההפסד, והוא מחכה לקלף סביב, זאת אומרת, כל קלף שישלים לו סידרה, ויאפשר לו ניצחון מוחץ. הקלף סביב הזה בדרך כלל מביא עצבים לא נורמליים. אם אתם רואים שחקן-רמי שמדליק סיגריה ומרקיד את השולחן, סימן שהוא מחכה לקלף סביב. בייוחד

מאת פרנקל

לחם

ושעשועים

בזמן הרומאים קראו לעם אספסוף. כשהיה האספסוף הרומאי רעב ועצוב, היה יוצא לרחובות, מתחיל לשרוף גל-גלים, לזרוק אבנים ולצעוק: „ל-חם, ש-שע-שועים!“ מיד היו מתכנסים הקבי-נט הכלכלי וצמרת משרד-החינוך-והתרבות, ומחליטים לספק לאספסוף לחם ושעשועים בזיל הזול.

במשך הזמן שמו קיסרי רומא לב לשתי תופעות מעניינות. האחת, שלא צריך לחלק לחם ושעשועים שווה בשווה, וכמה שנותנים לאספסוף יותר שעשועים, עים, אפשר לתת לו פחות לחם. כיוון שבזמנים ההם היו השעשועים זולים יותר מהמזון, התחיל האספסוף של רומא למות מצחוק ומרעב, הפסיק לספק חיילים למשמר-הגבול, וכולם יודעים מה היה הסוף.

התופעה השנייה, שאליה שמו לב הקיסרים, היתה שהאספסוף אמנם מש-תעשע יפה ממה שקורה על כר-הדשא, אך לא פחות משעשע אותו מה שקורה במרומי הטריבונות. בפרוניציפ היו ש-שועי כר-הדשא ברומא דומים למה ש-קורה אצלנו בכדורגל, רק ששם היו החיות משחקות רק בקבוצה אחת. בי-טריבונות יכול היה האספסוף הרומאי לראות את הכנופיה השלטת, הקיסרים והקיסריות, הפטריציים והפטריציות, ולהחליף חוויות משעשעות: מי הרעיל את מי מאז המישחק הקודם, מי מדיח את מי, מי חבר של מי נגד מי.

נו, וזה ההסבר היחידי שאני יכול למצוא לכמות השעשועים האדירה ש-מספקת לנו הממשלה בזמן האחרון. ממשלת בגין, שהיא בעלת חוש היסטורי עמוק, למדה את הלקח שכמה שנות-נים לנו יותר שעשועים, אפשר לחסוך בענף המזון, והיא יושבת לה, הממשלה הזאת, במרומי הטריבונות ומשעשעת אותנו.

לפי כמות השעשועים בשבועיים האחר-רוגים, אני צריך ליעץ לקוראים להתי-חיל לאגור במהירות בשר, שמן, חלב, וכמובן גם לחם ומוצריו.

החבר משל

הגיע לארץ!

אני מאוד שמח להודיע לכם שמזכ"ל ההסתדרות, ח"כ ירוחם משל, הגיע לא-מזמן לארץ. הפעם בא משל לביקור מיפאן, משם שיגר, כזכור, איום מרומז לשר-האוצר, כשעלה המדד באמצע חודש מאי.

חברים בהסתדרות, המקורבים לאורח הנכבד, מוסרים שהחבר משל נהנה מאוד מביקורו בארץ הפעם, כנראה בגלל מוג'ה-האוויר הנאה בעונה זו של השנה. משך הביקור אינו ידוע, והחברים המקורבים למר משל אינם יודעים את סיבתו המדוייקת. אומרים שכאשר נשאל החבר משל, מדוע אינו מרבה יותר לבקר בארץ, השיב שקשה לו לראות את העובדים הנאנקים תחת עול הגזירות הכלכליות.

ממתק השבוע

התפטרה, היה לסבידור קצת יותר מה להגיד, והוא באמת הזכר כמועמד לשר-התחבורה (בגלל שעבד ברכבת), כי מועמד לשר-החוף (בגלל שהוא יודע צר-פתית), וכמועמד לשר-האוצר (בגלל שיש לו קצת כסף). אבל הוא נשאר מועמד בלבד, אז הפעם הוא שמר על פרופיל נמוך, ואולי הוא לא יהיה סתם מועמד לשר-הביטחון, אלא ממש שר-הביטחון. ממתק כזה יכול לצמוח בעיקר במיפ-לגה הליברלית. שמה עשה סבידור לחב-ריו לא מזמן איזה מסע, מה זה היה - התקררות? התרוממות? לא, התעוררות! והם כולם התעוררו, באמת, הליברלים. אפשר היה לראות את זה לא מזמן אפור-בוץ על גבי ירוק-מכביה ישר בי-טלוויזיה.

אם הייתי משורר הייתי כותב על סבידור שיר: סבידור, ח"כטן, השכם בבוקר רץ לכנסת, הוא טיפס, טיפס, טיפס שום דבר לא חיפש, שום דבר לא מצא

מי שישלים את השורה האחרונה יקבל פרס: סבידור בלי פסים.

כבר אפשר להריח את הסוף, ואני פשוט לא אסלח לעצמי אם כמה אני שים כל-כך נחמדים כמו שמסתובבים עכשיו בכנסת יישכחו לגמרי רק בגלל שיעמדו במקום השמונה-עשר או העש-ריס-ושניים ברשימת הליכוד, ולא יהיו ברשימה לפנייה מספיק זקנים שימותו במהלך הקדנציה.

אז השבוע אני רוצה להגיש לכם את סבידור. אין בעיות, צריך רק להוריד את הצלפון, להגיש בטמפרטורת-החדר ולגשת וללילה. ממש מחליק בגרון, בלי שום תופעות-לוואי. אפילו גרעפס לא משאיר אחריו. כזה חמוד סבידור, כזה מתוק החברי-כנסת הזה, פשוט ממתק.

כשרואים אותו מסתובב, כזה קטן וחמוד, בחליפות-הפסים שלו, פשוט בא ללקק את השפתניים. כששומעים אותו לדבר, מתחיל לגרד באצבעות. סבידור, מתוק שלי.